

DÖNÜŞ

Nuh Öztürk

- Karanlığın içinden, kerpiç eve doğru uzanan patikada ansızın belirdi. Rüzgârın dağıttığı kuru yaprakların hıştırtısından huylanan köpek, evin en büyük oğlunu tanımamışçasına birkaç kez havladı. İyice yaşlandığından kimi kollayacağını, kime hırlayacağını karıştırıyordu nicedir. Kararsız birkaç saniyeden sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kulübesine girdi. O ise hemen eve girmek yerine bir süre taşlıkta bekledi. Burukluğun, içine yılan gibi sokulmasına göz yumdu. Zaman ne çabuk geçiyordu omuz silkerek. Kulübedeki o uysal yaratık, eve bekçilikten ziyade ona arkadaşlık yapmıştı çocukluğu boyunca. Daha yavruyken, arkadaşıyla birlikte kavaklıktan bulup getirdikleri gün geldi gözlerinin önüne. Ava giderken yerinde duramadığı, ön patilerini kucaklarcasına kaldırıp üstlerini başlarını batırdığı zamanların hayali bile cihana değişiyordu şimdi.

Eve girdiğinde sac ekmeği kokusu karşıladı onu. Üzerinde erittiği tereyağıyla harmanlanan, ocağın önünde unlara belenmiş annesini hatırlatan o koku... Şimdiden hamaratlığını sergileyen kız kardeşi, oyun hamuruyla oynar gibi büyük bir hevesle teknedeki hamur toplarını alıp una buluyor, annesinin açması için hazır ediyordu. Pencerenin önündeki yer minderine oturup onları izledi doyana kadar. Annesinin bir yandan el çabukluğu ile hamuru açıp şekle sokması, bir yandan da pişenleri fırın küreğiyle yer sofrasına dizmesi nedense çocukluğundan beri ilgisini çekmişti. Kokusuyla doydum ana, derdi çoğu zaman iştahsızlığına bahane olsun diye. Yine doymuştu anlaşılabilir, kalkıp tüplü televizyonlarında rengi solmuş çizgi filmlere kırkırdayıp duran en küçüklerinin yanına sokuldu. Ormanın deli fişek sakinlerinden oluşan fantastik dünyayı hiç bozmadan divana, erkek kardeşinin yanına boylu boyunca uzandı. Göz bebeklerine şavkı vuran gökkuşağı ile içindeki çocuğun arasındaki duvarı bir süreliğine kaldırdı.

Babasının sesini duyar gibi olunca kulak kesildi. Evin alt tarafındaki ahırda, yine söz geçiremediği buzağıyla itişip kakışıyordu anlaşılır. Hepi topu birkaç baş olan hayvanların yemi, suyu, hasat zamanı yaklaşan patateslerin bakımı derken akşamı buluyordu. Çapalama işinden gübrelemeye kadar çoğu işte yardım ediyordu babasına ama onun derdi başkaydı. Aklına koymuştu bir kere; köylerine yakın olan organize sanayide, bir atölyede çalışmaya başlayacaktı. Sonra bir şekilde şehre yerleşmeyi kuruyordu içten içe. Odasına gidip yer yatağına uzandı. Damar damar şekillerini ezberlediği ahşap tavana bakarak ne hayaller kurmuştu bu odada. Çocukluğunda en çok özendiği şey olan traktörle toprak sürmediği bir nokta bırakmamıştı tavanda. Hedef çizelgesinde üst sırayı ısrarla bırakmayan traktör, bir süre sonra yolların kralı kamyonu yenik düşünce pes etmişti. Bir düzine içli kasetiyle birlikte, bağıra çağıra şarkılar söyleyerek hem yük çekecek hem de gezmediği yer bırakmayacaktı âlemde. Sonra o çıkmıştı birden önüne. Birkaç ev ötede oturuyordu oyunbozan. Kamyonun önüne atlayıp yolu kapattığı yetmiyormuş gibi tüm planlarını da alt üst etmişti o ela gözleriyle. Dediği dedik, çaldığı düdüktü bir kere. Düğünden sonra biri tekstilde çalışır, biri atölyede derken şehirde gül gibi geçinip giderlerdi işte. Ne annesi burun kıvrırmıştı ne de babası karşı çıkmıştı bu işe. Doğduğu yer değil doğduğu yer evlat, demişlerdi büyük bir olgunlukla. Hele askerliği bir yapsın, gerisine karışmasındı. Davullu zurnalı düğün de hallolurdu bir şekilde.

Annesi akşam sofrasını kurarken o dışarı süzülür sessizce. Yıldızlı gökyüzüne, ayaza çeken bozkır akşamına ve toprağına dair ne varsa içine yeniden doğmak, dahası onlarla doldurmak istedi her yanını. Zaman zaman oluyordu bu, yanında olmasına rağmen delice bir özlem duyuyordu her şeye. En çok da ela gözlüsüne... Bir bahaneyle yolunu evlerinin önüne düşürmeyi iyi bilirdi. Mutfakta işi olduğunda, sarı ışığın gölgeyi perdeye yansıttığı saatleri de iyi bilirdi. Delişmen anlarında bu gölge oyunu bile yetiyordu ona. Çoğu zaman hayaliyle avunmak zorunda kalsa bile artık önemli değildi. Hayal ile gerçek arasında bir dünyaya geçiş yapar gibi vardı yanına. Bakışları duvarı deldi geçti, kulağına kimsenin farkına bile varmadığı avutucu sözler fısıldadı. Söz ile duygunun birbiriyle yarışarcasına kalbine doğacağı, âdeta iki kişi için vücut bulmuş bir dille...

Eve döndüğünde sofraya çoktan kalkmış, çaydanlık nihaledeki yerini almıştı. Babası haberlere dalmış gitmişti yine. Kız kardeşi küçüğün ödevlerine yardım ederken annesi bulaşıkları durulamaya durmuştu. Bu anı dondurdu hemen, bir fotoğraf netliğiyle dondurup diğer ölümsüz anların yanına ekledi. Aldığı her nefesi hoyratça saçıp savuranlara ve sevdiklerinin kıymetini yeterince bildiğini sananlara inat durup durup baktı bu tabloya. Doymak nedir bilmeyen bir iştahla büyülenmişti ki evin küçüğü başını dersten kaldırdığında bozuldu büyü. İçinde bir şeyleri dert edinenlere mahsus bir endişeyle “Abim ne zaman gelecek?” diye sordu. Annesi elindeki tabağı durulamaya ara verdi, ablasının pek üstünde durmadığı soruya babası cevap verdi. “Bir buçuk ayı kaldı oğlum.

Hayırlısıyla pek bir şey kalmadı tezkeresine.” dedi gözlerini haberlerden ayırmadan.

Orada, biraz daha hatta sonsuza kadar kalabilmeyi o da isterdi ama dönüş vakti gelmişti artık. Müsaade edilen sürenin sonuna kadar beklemiş, dâhil olmadığı sohbetin her ayrıntısını saniye saniye içercesine dinlemişti. Kalktığında pencerede parlak bir ışık belirdi. Uzaklardan karanlığı bölerek gelen askerî aracın ışığıydı bu. Dışarı çıktığında dönüp evin dış duvarına doğru bir kez daha baktı. Birazdan o çok sevdiği bayrağın, o *son örtünün* dalga dalga süsleyeceği duvara... Huzurun içinden çıkıp gelmişti; ağıtların, haykırışların bölemeyeceği o sakin âleme dönüyordu yine. Göz alan ışığın kapısından *asude bahar ülkesine* doğru...